

WIM DE BOCK

JAN BOSKAMP GEEN GEZEIK

voetbal
INTERNATIONAL

Geen Gezeik

WIM DE BOCK

GEEN GEZEIK

VOETBAL INTERNATIONAL

INHOUD

1	Schoffie in Rotterdam	9
2	Feyenoord voor altijd	39
3	Acht jaar trouw aan RWDM	69
4	Tussen Vlaanderen en Amerika	103
5	Drie keer kampioen met Anderlecht	121
6	Tussen Vlaanderen en Georgië	171
7	Jenny wilde leven	189
8	Op de vlucht naar verre oorden	203
9	Terug naar België en met pensioen	225
10	Het gevecht met de weegschaal	243
11	Met Oranje bij Videla	249
12	De Rode Duivels	259
13	Toch nog beroemd in Nederland	267
	Over Boskamp	277
	- Aad Boskamp	
	- Wim Jansen	
	- Robert L'Ecluse	
	- Johan Derksen	

1. SCHOFFIE IN ROTTERDAM

In Nederland ben ik Jan, in België zeggen ze Johan. Officieel heet ik Johannes Boskamp, zo staat het in mijn paspoort, maar mijn familie heeft me altijd Jan genoemd. Mijn vader heette ook Jan en mijn eerste zoon is ook Jan, 't is een traditie.

In Nederland noemt iedereen me Jan. Toen ik op m'n 25ste bij RWDM ging voetballen en in België ging wonen, hoorde ik dat mensen mij Johan noemden. Dat was misschien begrijpelijk, wegens die *Johannes* in mijn paspoort, maar in het begin keek ik er toch raar van op. De eerste dagen protesteerde ik nog, zo van: *Het is wel Jan, niet Johan!*, maar dat gaf ik al snel op. Ze bléven Johan zeggen. Ik maak daar allang geen punt meer van. In Nederland ben ik dus Jan, in België ben ik Johan.

Ik ben geboren op 21 oktober 1948 in Rotterdam. Ons huis stond in de Woelwijkstraat in de volkswijk het Oude Noorden. Mijn vader Jan en mijn moeder An waren doodgewone hardwerkende mensen.

Mijn vader werkte eerst bij de Post, maar hij verdiende daar niet zo veel mee. Toen is hij gaan rijden als vrachtwagenchauffeur voor de fruithandel van de familie van mijn moeder. Zo'n vier keer per week moest hij heen en weer naar het buitenland, Duitsland, Frankrijk... Dat was keihard werken, hoor. Hij deed meestal nachtritten, kwam afgepeigerd thuis en probeerde dan overdag nog een beetje te slapen, natuurlijk.

Mijn moeder werkte in de fruitgroothandel van haar vader, helpen inpakken en zo. Zij was een ontzettend sterke vrouw, mijn postuur heb ik van háár. Een jaar of twintig geleden is ze overleden. Ze had gewoon een uiltje geknapt, dat deed ze vaak 's middag, ze ging telefoneren en toen gebeurde het. Mijn vader heeft haar gevonden, hartstilstand. Ze was nog heel gezond, nooit was ze ziek, niets wees erop dat er iets akeligs komen zou. Maar je mag zo sterk zijn als een beer, als het tikkertje niet meer meewil, is het over. Toen mijn moeder overleed, beheerden mijn ouders

al een tiental jaar samen een soort camping met caravans en vakantiehuisjes, in Baarle-Nassau, Nederland, of Baarle-Hertog, België, dat weet ik niet precies, het loopt daar allemaal nogal door elkaar. Mijn ouders waren rasechte Rotterdammers. Dat ze uit Rotterdam wegtrokken om elders een camping te beginnen, daar schrok ik destijds wel van.

Mijn vader was 82 toen hij overleed. Hij woonde alleen in dat huisje in Baarle-Nassau, of Hertog. Hij had er al zijn vrienden, deed een klusje hier en daar en zo bleef hij jong. Op een dag ging ik hem 's morgens bezoeken, hij was er niet. De hele dag bellen, niets. Toen is de dochter van mijn broer gaan kijken en zij heeft hem gevonden. Hij zat op een stoel, was zijn schoen aan het aantrekken, en toen is het gebeurd. Hij had zijn ene schoen al aan, zijn andere niet. Zo snel, zo vluchtig gaat het dus: tussen twee schoenen in blaas je je laatste adem uit. Het stelt niks voor, hoor, het leven, het is zo voorbij. Het raarste voor mezelf vond ik dat het van de ene

op de andere dag gebeurde. Het ene moment lijkt er niets aan de hand, praat je nog met elkaar. En het andere moment zijn je beide ouders er niet meer.

Vooraf toen ik nog bij de jeugd speelde, zaten mijn vader en moeder elke dag bij het voetbalveld. Mijn vader bleef meestal kalm, al kon ik niets goed doen in zijn ogen. Het was altijd van 'dat kon beter' en 'dat leek nergens op'. Mijn moeder was veruit de fanatiekste, die kon schreeuwen, zeg!

Toen ik in België ging voetballen, zijn ze niet vaak meer komen kijken. Ik geloof dat mijn vader me af en toe nog gezien heeft als speler bij RWDM. Maar ze zijn bijvoorbeeld nooit naar Anderlecht komen kijken toen ik er trainer was.

Tot zijn dood volgde mijn vader vanaf een afstand nog wel wat ik deed, hoor, en hij was bezorgd als mijn ploegje verloren had. Maar verder ging zijn interesse niet en dat was fijn zo. Hij heeft wel altijd gehoopt dat ik ooit een club in Nederland zou

trainen, maar dat is er niet van gekomen. En het zál er niet meer van komen ook.

Het geduld heb ik van mijn vader. Ik weet dat ik bekendsta als iemand die makkelijk ontploft, maar eigenlijk is dat niet helemaal terecht. Met de jeugd bijvoorbeeld kan ik ontzettend veel geduld hebben. Ik ben bereid om jonge voetballers véél kansen te geven, het kan lang duren voordat ik boos word. Thuis ben ik ook helemaal geen schreeuwer. Ik ben eerder verlegen en kalm. Het is alleen als het mij eventjes te veel wordt, dat alles rood wordt voor mijn ogen en dat ik ontplof. Dat fanatieke heb ik van mijn moeder, net als mijn lichaamsbouw.

Nog niet zo lang geleden zat ik te bellen in de auto – ik weet dat het niet mág – toen er plots een andere auto naast mij schoof. Die mafkees begon gebaren te maken en te toeteren. Ik stapte dus uit en vroeg wat er scheelde. Die kerel stapte ook uit, minstens een kop groter dan ik, zúlke armen, en die zei:

JAN BOSKAMP GEEN GEZEIK

Niet zo lang geleden was Jan Boskamp nog vooral een 'Belgisch fenomeen'. Want de ex-Feyenoorder bouwde zijn loopbaan als speler en als trainer toch voornamelijk bij onze zuiderburen uit. Maar Nederland heeft Boskamp gelukkig opnieuw ontdekt nu hij met pensioen is, als tafelgast in het voetbalpraatprogramma Voetbal International. Daar deelt hij klappen uit aan Gijp en is hij verder helemaal zichzelf. Van woede-uitbarsting tot schaterlach: Boskamp is altijd Boskamp, het hart op de tong, een mix van Rotterdamse branie en Brusselse bravoure. Een man met een olifantenhuid, maar ook met een klein hartje, getekend door het drama in zijn leven.

In dit boek neemt Boskamp geen blad voor de mond. Wat je leest, is zijn leven, van Rotterdams schoffie tot wereldburger. In de eerste plaats is Boskamp altijd zijn heerlijke zelf, puur en ongekunsteld, en verder geen gezeik.

